

Sygn. akt II K 814/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Nadia Kołacińska-Sumińska

Protokolant: sekr. Sądowy Marta Owczarek

przy udziale Prokuratora: Piotra Budziejewskiego

po rozpoznaniu w dniach 19 lutego 2015 r., 24 marca 2015 r., 28 kwietnia 2015 r., 2 czerwca 2015 r., 10 listopada 2015 r., 25 lutego 2016 r., 10 maja 2016 r., 18 lipca 2016 r., 16 stycznia 2017 r. sprawy

E. C. (1)

c. A. i M. z domu K.

ur. (...) w P. (...)

oskarżonej o to, że:

I. w okresie od 15 grudnia 2012 roku do 27 października 2014 roku w P. (...), woj. (...), będąc zatrudnioną na podstawie umowy o pracę w charakterze Referenta ds. Obsługi Klienta w firmie (...) działając z góry powziętym zamiarem przywłaszczyła sobie pieniądze w kwocie 500 zł wpłaconej jej przez klienta "(...)", to jest Z. C. (1), tytułem zaliczki na poczet organizacji przyjęcia weselnego, na szkodę (...) z siedzibą w P. (...) ul. (...),

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk,

II. w okresie od 22 lutego 2013 roku do 27 października 2014 roku w P. (...), woj. (...), będąc zatrudnioną na podstawie umowy o pracę w charakterze Referenta ds. Rozliczeń i Obsługi Klienta w firmie (...) działając z góry powziętym zamiarem przywłaszczyła sobie pieniądze w kwocie 17870 zł wpłaconej jej przez klientów "(...)", to jest M. B. oraz A. B., tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...) w kwocie 18870 zł pomniejszonej o 1000 zł zaliczki wpłaconej 22.02.2013 roku na poczet organizacji przyjęcia weselnego, na szkodę (...) z siedzibą w P. (...) ul. (...),

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk,

orzeka

1. przyjmując, że czynu z pkt. I aktu oskarżenia, oskarżona dopuściła się w dniu 15 grudnia 2012 r., a swoim zachowaniem wypełniła dyspozycję art. 119 § 1 kw, na podstawie art. 45 § 1 kw w zw. z art. 5 § 1 pkt. 4 kpw postępowanie co do tego czynu umarza,

2. oskarżoną E. C. (1) uznaje za winną popełnienia czynu zarzuczonego w punkcie II aktu oskarżenia, z tym że przyjmuje że dopuściła się go w okresie od 3 do 5 września 2013 r., że dotyczy on kwoty 17.870 (siedemnaście tysięcy osiemset siedemdziesiąt) złotych i za to na podstawie art. 284 § 2 kk w zw. z art. 33 § 2 kk, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

3. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt. 1 kk, wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona oskarżonej na okres próby 3 (trzech) lat,
4. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonej środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz A. K. (1) kwoty 17.870 (siedemnaście tysięcy osiemset siedemdziesiąt) złotych,
5. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.000 (jednego tysiąca) złotych tytułem częściowego zwrotu wydatków, zwalniając ją od opłaty.

UZASADNIENIE

W dniu 1 grudnia 2011r. pomiędzy E. C. (1) (nazwisko panieńskie K.) a A. K. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) została zawarta umowa o pracę. Oskarżona została zatrudniona na stanowisku referenta ds. obsługi klienta.

W dniu 31 grudnia 2012r. doszło, za zgodą oskarżonej, do zmiany treści przedmiotowej umowy, zmieniło się jej stanowisko pracy, od dnia 1 stycznia 2013r. miała być zatrudniona na stanowisku referenta ds. rozliczeń i obsługi klienta. W ramach nowych obowiązków oskarżona miała za zadanie m. in. wykonywanie rozliczeń między księgowością firmy a (...)bieżące rozliczanie kelnerów i barmanów, ponosiła też odpowiedzialność materialną za powierzone środki pieniężne.

(dowód: umowy k. 3, 4, karta obowiązków k. 5, deklaracja k. 6)

W dniu 15 grudnia 2012r. do (...)przyszedł Z. C. (1). Chciał zarezerwować termin, w celu organizacji przyjęcia weselnego w dniu 4 października 2014r. Podpisał umowę o usługi bankietowe z E. C. (1), tytułem zaliczki wpłacił E. C. (1) kwotę 500,00 zł. Oskarżona wystawiła mu dowód wpłaty KP.

W dokumentacji firmy brak było umowy, którą E. C. (1) zawarła w dniu 15 grudnia z Z. C. (1), brak było też dowodu wpłaty przez niego kwoty 500 zł tytułem zaliczki. Wpłata zaliczki nie została wykazana w przychodach kasy za miesiąc grudzień 2012 r. Zaliczka nie została ujęta w raportach transakcyjnych za miesiąc grudzień 2012r., dołączonych do raportów kasowych oraz w rejestrze zaliczek za miesiąc grudzień 2012r. i w wydrukach z kasy fiskalnej.

(dowód: zeznania R. I. k. 18-19, zeznania J. O. k. 81, zeznania

M. O. k. 85, zeznania Z. C. k. 91, umowa z KP k. 11, 12, opinia k. 274)

W chwili wpłaty zaliczki przez Z. C., E. C. (1) powinna przekazać ową zaliczkę D. F. (1), ta ostatnia powinna przekazać oskarżonej KP, na dowód, że przyjęła od niej ową zaliczkę. Oskarżona powinna też przekazać D. F. (1) kserokopię umowy, pod którą D. F. (1) podpinała paragon z kasy fiskalnej dla zaliczek i te dokumenty wkładała do specjalnego segregatora.

W dniu, w którym państwo C. podpisali umowę z E. C. (1) (sobota), D. F. (1) nie było w pracy.

(dowód: wyjaśnienia E. C. k. 249, zeznania D. F. k. 141v, dokumentacja k. 158-171)

Imprezy okolicznościowe, które są rezerwowane z wyprzedzeniem, są wpisywane do kalendarza na bieżący rok (w którym dokonywana jest rezerwacja), a następnie przepisywane do kalendarza aktualnego, w roku kolejnym.

Przyjęcie zarezerwowane przez Z. C. nie zostało wpisane do kalendarza na rok 2013. Obowiązek wpisania ciążył na E. C. (1).

(dowód: zeznania M. O. k. 85, zeznania K. M. k. 88, zeznania J. W. k. 140v, wpisy w kalendarzu za rok 2013)

Stan gotówki w kasie (...), na początek miesiąca stycznia 2013r., a więc na dzień przejęcia przez oskarżoną E. C. (1) obowiązków poprzedniej kasjerki (D. F. (1)), i wprowadzony do pierwszego raportu kasowego sporządzonego przez oskarżoną, wynosił 4.473,60 zł. Stan ten zgadzał się z protokołem inwentaryzacji kasy sporządzonym na dzień 31.12.2012r.

(dowód: opinia k. 383-384, dokumentacja księgowa k. 359-371)

W nocy z 31 sierpnia na 1 września 2013r. w (...) odbyło się przyjęcie weselne M. K. (1). W dniu 22 lutego 2013r. została zawarta umowa, celem rezerwacji terminu, wpłacono wówczas kwotę 1.000 zł tytułem zaliczki, paragon stanowiący dowód wpłaty został podpisany do przedmiotowej umowy.

W dniu 3 września 2013r. M. K. (1) przyjechała do (...) celem rozliczenia się za przyjęcie weselne. Przekazała E. C. (1) kwotę **18.370 zł**, na którą wystawiono fakturę (...) – faktura opiewała na kwotę o 1000 zł wyższą, jednak ilość pieniędzy rzeczywiście wpłaconych była niższa, pomniejszona o wpłaconą zaliczkę w kwocie 1.000 zł. W dniu 5 września 2013r. M. K. (1) ponownie zjawiła się w(...), gdyż wedle E. C. (1) należało dopłacić 500 zł. Okazało się, że to K. należy zwrócić pieniądze. E. C. (1) wystawiła fakturę na prawidłową kwotę 18.870 zł (faktura obejmowała też wcześniej wpłaconą zaliczkę w kwocie 1.000 zł), zwróciła K. kwotę **500 zł**.

W raporcie kasowym za ten okres, tj. od 3 do 5 września 2013r. nie ma odbicia tej wpłaty, jako przychodu, nie widnieje wpis pokazujący przyjęcie tych pieniędzy od M. K. (1). Wpłata tych pieniędzy nie znajduje odzwierciedlenia także w żadnym późniejszym raporcie kasowym.

(dowód: częściowo wyjaśnienia E. C. k. 248v, zeznania G. G. k. 55-56, 142, zeznania J. O. k. 80-81, 172v-173, zeznania M. K. k. 95, umowa k. 14, faktury k. 9, 10, 13, 76, 77, 78, raport kasowy k. 8, dokumentacja k. 61-78, opinia pisemna k. 200-203, opinia ustna k. 247v-248)

E. C. (1) sporządziła na koniec miesiąca sierpnia dwa raporty kasowe, za okres od 1-26 sierpnia oraz od 27-31 sierpnia. Przeprowadzając rutynową kontrolę rozliczenia miesiąca, referent ds. księgowości w firmie (...), J. O. (2), stwierdziła, że brakuje wpłaty, aby rozliczyć cały miesiąc sierpień.

W raportach kasowych nr 1/08/2013 oraz nr 2/08/2013 oskarżona nie wykazała przychodów ze sprzedaży gotówkowej z tytułu faktur o łącznej wartości 48.435,00 zł oraz utargów gotówkowych o wartości 3.596,00 zł. Oskarżona nieprawidłowo wskazała w raporcie kasowym nr 2 za sierpień 2013r. zapłatę za fakturę wystawioną w dniu 3 września 2013r. na rzecz M. K. (1), która to faktura powinna być ujęta w raporcie kasowym za miesiąc wrzesień. J. O. (2) kazała poprawić oskarżonej raport kasowy za sierpień i sporządzić dodatkowy raport, nr 3, obejmujący okres od 31 do 31 sierpnia, dotyczący utargu z dnia 19 sierpnia 2013r. W raporcie tym oskarżona wykazała przychód do kasy (...) w kwocie 30.161,00 zł. Tym samym stan gotówki w kasie na dzień 31 sierpnia 2013r., wykazany w raporcie kasowym nr 3 wyniósł 35.532,43 zł.

Różnica przychodów do kasy w kwocie 30.161,00 zł wynika z raportu transakcyjnego za 19 sierpnia 2013r., w którym sprzedaż za gotówkę została wykazana w kwocie 66.896,00 zł, a faktycznie przychód w raporcie kasowym E. C. (1) wykazała w kwocie 13.865,00 zł (RK 1/08/13). Przychód z raportu transakcyjnego w kwocie 66.896,00 zł E. C. (1), na polecenie J. O. (2), skorygowała odrębnym pismem o następujące kwoty:

- minus 19.370 zł, jako błędnie ujęty przychód w dniu 31 sierpnia 2013r. w raporcie kasowym nr 2/08/2013 – zapłata za fakturę wystawioną w dniu 3 września 2013r. na M. K. (1), która następnie została skorygowana prawidłowo wystawiona w dniu 5 września 2013r. w kwocie 18.870 zł i powinna być ujęta w raporcie kasowym w miesiącu wrześniu w kwocie 17.870,00 zł, po pomniejszeniu o wcześniejszą zaliczkę,

- minus zaliczki 3.500 zł, gdyż w raportach transakcyjnych są wykazane kwoty brutto, wynikające z faktur, a do kasy wpłacane są kwoty pomniejszone o wcześniej otrzymane zaliczki.

Stan gotówki na koniec sierpnia skorygowany został o kwotę 30.161,00 zł, co wynika z wyliczenia: 66.896,00 – 19.370,00 – 3.500,00 – 13.865,00 = 30.161,00 zł.

W raporcie kasowym nr 3, sporządzonym na polecenie J. O., ujęty jest przychód ze sprzedaży gotówkowej, którego oskarżona nie wykazała w raportach kasowych nr 1 i 2 za sierpień 2013r.

Oskarżona nie wykazała:

- faktury nr (...) z dnia 26 sierpnia 2013r.,
- faktury nr (...) z dnia 26 sierpnia 2013r.,
- faktury nr (...) z dnia 26 sierpnia 2013r.,
- faktury nr (...) z dnia 27 sierpnia 2013r.,
- faktury nr (...) z dnia 28 sierpnia 2013r.,
- faktury nr (...) z dnia 29 sierpnia 2013r.,
- faktury nr (...) z dnia 29 sierpnia 2013r.,
- faktury nr (...) z dnia 30 sierpnia 2013r.

na łączną wartość 48.435,00 zł.

Owe faktury zostały wykazane w raporcie transakcyjnym w dniu 19 sierpnia 2013r. (mimo, że były wystawiane w różnych dniach), gdyż oskarżona w okresie od dnia 19 do 30 sierpnia 2013r. nie zamknęła raportu transakcyjnego z kasy nr 3, i w utargu z 19 sierpnia ujęte są imprezy odbywające się w dłuższym przedziale czasowym.

Oskarżona nie ujęła też w raportach nr 1 i 2 utargów gotówkowych w kwocie 3.596,00 zł. Łącznie nie została ujęta kwota 52.031,00 zł, którą należy pomniejszyć o wcześniej wpłacone zaliczki w kwocie 2500 zł oraz niesłusznie wykazany przychód w kwocie 18.370 zł.

(dowód: częściowo wyjaśnienia E. C. k. 248, zeznania J. O. k. 299v, opinia pisemna k. 269-275, 335-336, uzupełniająca ustna opinia biegłej k. 247-248, 308-309, materiały nadesłane przez oskarżyciela posiłkowego k. 258, raport transakcyjny k. 242, raporty kasowe k. 243-246, raporty sprzedaży k. 323-334)

We wrześniu 2013r. obowiązki E. C. (1) przejmowała M. O. (2), należało sporządzić rozliczenie. E. C. (1) sporządziła raport kasowy za okres od 1 do 9 września 2013r. (z tą datą kończyła wykonywać swoje obowiązki, które przejmowała M. O. (2)). W raporcie kasowym oskarżona wskazała stan kasy poprzedni, na dzień 1 września 2013r., tj. kwotę 35.532,43 zł, przychody do kasy w kwocie 5.358,80 zł, rozchody (w tym przekaz środków do kasy głównej) w kwocie 31.324,36 zł, stan kasy na dzień 9 września 2013r. w kwocie 9.566,87 zł. W pozycji 24 raportu wpisała pod datą 11 września 2013r. rozchód – przekaz środków w kwocie 29.000 zł, który następnie wykreśliła i opatrzyła swoim podpisem. Jednocześnie oskarżona nie skorygowała kwoty rozchodów ogółem i stanu kasy po tej korekcie.

E. C. (1) przekazała M. O. (2) kwotę 29.000 zł w gotówce.

Na dzień przejmowania obowiązków przez M. O. (2) w kasie (...) nie było środków w kwocie 9.566,87 zł, które powinny się tam znajdować wedle sporządzonego przez oskarżoną raportu kasowego za wrzesień 2013r. (za okres od 1 do 9 września). E. C. (1) poprosiła M. O. (2), by ta dała jej czas na uzbieranie tej kwoty. M. O. (2) zgodziła się na to.

W dniu 11 września 2013r. M. O. (2) wpłaciła do kasy (...) kwotę 29.000 zł, tytułem rozliczenia się ze środków firmy przez E. C. (1). W dokumentacji księgowej za tamten okres pieniądze te zostały zaksięgowane w raporcie do 9 września 2013r.

E. C. (1) w ratach, do końca września 2013r., przekazała dodatkowo M. O. (2) kwotę 9.566,87 zł, której nie było w kasie (...) na dzień przejścia obowiązków przez M. O. (2).

M. O. (2) sporządziła raporty kasowe nr 2-4 za miesiąc wrzesień 2013r. (za okres od 10 do 30 września), jako stan poprzedni kasy (na dzień przejścia obowiązków od oskarżonej) wpisała kwotę 9.566,87 zł.

W dniu 30 września 2013r. M. O. (2) wpłaciła do kasy (...) kwotę 11.176,76 zł tytułem przekazu środków, co rozliczało miesiąc wrzesień 2013r.

Wpłaty kwot: 29.000 zł oraz 11.176,76 zł do kasy głównej firmy (...) dotyczyły rozliczeń przychodów do kasy (...) bez uwzględniania przychodu gotówki w kwocie 17.870 zł z tytułu faktury zapłaconej przez M. K. (1).

(dowód: częściowo wyjaśnienia E. C. k. 248, zeznania G. G. k. 55-56, k. 142, zeznania J. O. k. 80, 172v-173, zeznania M. O. k. 84, 173v-174, 184v-185, zeznania K. M. k. 87, raporty kasowe za okres od 10 do 31 września 2013r. k. 58-60, raporty kasowe k. 183, opinia pisemna k. 202, opinia ustna k. 247v-248, KP k. 37, 36, raporty kasowe i transakcyjne k. 58-71)

Na prośbę oskarżonej, własne wyliczenia, dotyczące rozliczenia się E. C. (1) z pracodawcą, sporządził dyrektor (...), J. W. (2).

(dowód: zeznania J. W. k. 47, 140-141, 193v, odręczne zapiski k. 38-43)

Z dniem 30 listopada 2013r. umowa o pracę z E. C. (1) rozwiązała się wskutek upływu terminu, na jaki została zawarta.

(dowód: świadectwo pracy k. 7)

Utargi wykazane w raportach kasowych (...)za okres styczeń – lipiec 2013r. są prawidłowe.

Stany końcowe gotówki na koniec miesiąca zaczęły znacznie wzrastać począwszy od miesiąca kwietnia 2013r., najwyższe stany były na koniec lipca (20.174,27 zł) oraz sierpnia (35.532,43 zł).

Stan gotówki w kasie w okresie od 31 stycznia 2013r. do września 2013r. nie był potwierdzany inwentaryzacją.

(dowód: opinia biegłej k. 381-384)

Latem 2014r. do(...) przyszli państwo C., celem omówienia szczegółów przyjęcia weselnego, które miało się odbyć w dniu 14 października 2014r. Pracownicy (...) nie mieli żadnej wiedzy, że takie przyjęcie ma się odbyć, że została wpłacona zaliczka.

(dowód: zeznania G. G. k. 57, zeznania J. O. k. 81, zeznania K. M. k. 88, zeznania Z. C. k. 91)

Oskarżona do chwili obecnej posiada klucze do swojej szafki i kasetki pracowniczej w(...).

Po jej odejściu z pracy, jej szafkę pracowniczą otworzono tzw. kluczem uniwersalnym. W szafce znajdowała się kasetka.

M. O. (2) nie przejęła kasetki po E. C. (1).

(dowód: wyjaśnienia E. C. k. 185, zeznania P. L. k. 174v, zeznania A. K. k. 184v, zeznania M. O. k. 184v-185, zeznania J. W. k. 194)

E. C. (1) ma 35 lat, jest rozwiedziona, ma na utrzymaniu jedno dziecko. Ma wykształcenie średnie. Pracuje i osiąga dochód rzędu 1600 zł.

Nie była dotychczas karana.

(dowód: dane podane przez oskarżoną k. 139v, karta karna k. 104)

W trakcie postępowania przygotowawczego oskarżona nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów, nie złożyła wyjaśnień.

Przed Sądem podała, że do przekazania obowiązków M. O. (2) doszło w dniu 9 września 2013r. i wtedy sporządziła raport kasowy. Przekazała gotówkę w kwocie 29.000 zł koleżance i uzgodniły, że M. O. (2) wpłaci ją do kasy (...).

Nie dokonano całościowego rozliczenia, bo zaczął się problem z rozliczeniem miesiąca sierpnia. E. C. (1) wyjaśniła, że ona sporządziła raport kasowy za sierpień, zanim sporządziła raport za wrzesień. W pierwszej wersji przekazała 3 strony raportu za sierpień: dwie strony za okres od 1-26, jedną stronę za okres od 27-31. Były problemy z tym raportem, jeszcze przed 9 września zadzwoniła do oskarżonej J. O. (2), powiedziała, że są złe rozliczenia w raporcie kasowym za sierpień. Kazała oskarżonej poprawić ten raport, przyjechała do (...). Kazała oskarżonej wydrukować wszystkie raporty transakcyjne za sierpień, kazała jej wydrukować czwartą stronę raportu kasowego za sierpień za okres od 31-31 sierpnia z utargiem z dnia 19 sierpnia 2013r. Z raportu tego wynika, że w dniu 19 sierpnia utarg wynosił ponad 52.000 zł, co jest niemożliwe. Jak wbijano transakcję na kasę fiskalną, to znajdowała ona odbicie w raporcie transakcyjnym. Maksymalnie jednego dnia przyjęła gotówkę rzędu 30.000 zł. Ręczne dopiski na raporcie transakcyjnym za 19 sierpnia 2013r. są autorstwa oskarżonej, zrobiła je na polecenie J. O. (2), która powiedziała, że jak zrobią czwartą stronę raportu transakcyjnego za sierpień, to wszystko będzie się zgadzać. Z raportu za sierpień wynika, że w kasie powinno być 35.532,43 zł, a takiej gotówki w kasie nie było. Oskarżona się na to zgodziła, bo to zostało uzgodnione z J. O..

Wesele K. oskarżona rozliczyła we wrześniu, nabiła je na kasie fiskalnej w dniu 3 września, wystawiła fakturę i paragon. W dniu 5 września doszło do korekty i wystawiono nową fakturę i paragon. To też powinno zostać ujęte w raporcie transakcyjnym. Transakcje za wrzesień z K. nie wyszły w raporcie transakcyjnym, dlatego oskarżona nie ujęła ich w raporcie kasowym za okres od 1 do 9 września.

Jak pracowała, to nie było sytuacji, że brakowało pieniędzy w kasie na koniec miesiąca. Przekazanie gotówki w kwocie 9.566,87 zł M. O. (2) nastąpiło po 9 września 2013r., na tę okoliczność sporządziły dokument.

Jak klient zamawiał termin wesela, to wpłacał zaliczkę, która była nabijana na kasę fiskalną przeznaczoną dla zaliczek, były trzy paragony, jeden dostawał klient, a termin imprezy był wpisywany na końcu kalendarza bieżącego a następnie był przepisywany do kalendarza na rok następny. Państwo C. przyjechali w sobotę, wystawiła im KP, była spisana umowa, pobrała zaliczkę. Na końcu kalendarza bieżącego wpisała termin, zaliczkę nabiła na kasę fiskalną, paragon dopięła do umowy dla Roki. W poniedziałek przekazała to D. F. (1). Wesele C. powinno zostać przepisane do kalendarza na rok 2014, powinna to zrobić M. O. (2). Zaliczki na imprezy nie były ujęte w raportach transakcyjnych, ale były wpisywane do raportu kasowego.

Jak były problemy z raportem za sierpień, to dzwoniли do D. G. z firmy (...). O tym, że jest ten problem oskarżona dowiedziała się od J. O. we wrześniu, później dostała informacje, że jest niedobór w kasie. O sytuacji z państwem C. dowiedziała się w sierpniu 2014r.

Dostawała pisma wzywające do zapłaty brakujących kwot.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonej k. 103, k. 248-249)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy w sposób jednoznaczny wskazuje, że oskarżona popełniła przypisany jej czyn.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do wyjaśnień E. C. (1), w których stanowczo zaprzeczała, by niedobór pieniędzy był wynikiem jej działania. Opisała sposób sporządzenia dodatkowego raportu kasowego nr 3 za okres od 31 do 31 sierpnia 2013r., którego treść sporządzić miała pod dyktando J. O. (2), księgowej w firmie (...). Z wyjaśnień oskarżonej wynika, że to ów dodatkowy raport kasowy za sierpień 2013r., którego nie sporządzała samodzielnie, a na czyjeś polecenie, jest winny „zamieszaniu” powstałemu, a związanemu z niedoborem pieniędzy w kasie firmy (...).

Do owych wyjaśnień i raportów kasowych za sierpień 2013r. szczegółowo, w opinii z k. 269-275, odniosła się biegła J. C.. Z opinii tej jednoznacznie wynika, że sporządzenie dodatkowego raportu kasowego nr 3 za okres od 31 do 31 sierpnia 2013r. i ujęcie w nim przychodu w kwocie 30.161,00 zł było słuszne. Biegła przeanalizowała szczegółowy raport sprzedaży gotówkowej z kasy nr 3 i 4 za sierpień 2013r., rejestr sprzedaży gotówkowej do celów podatku VAT za sierpień 2013r., faktury gotówkowe wystawione w sierpniu. Z analizy owych dokumentów wynika, iż w raportach kasowych nr 1/08/2013 oraz nr 2/08/2013 oskarżona nie wykazała przychodów ze sprzedaży gotówkowej z tytułu faktur o łącznej wartości 48.435,00 zł oraz utargów gotówkowych o wartości 3.596,00 zł, co pomniejszone o wcześniej wpłacone zaliczki oraz niesłusznie wykazany przychód w dniu 31.08.2013r. daje kwotę 31.161,00 zł. Owe faktury zostały wykazane w raporcie transakcyjnym w dniu 19 sierpnia 2013r. (mimo, że były wystawiane w różnych dniach), gdyż oskarżona w okresie od dnia 19 do 30 sierpnia 2013r. nie zamknęła raportu transakcyjnego z kasy nr 3, i w utargu z 19 sierpnia ujęte są imprezy odbywające się w dłuższym przedziale czasowym (k. 273 opinii).

Tym samym nie można postawić zarzutu J. O. (2), by, sporządzając wspólnie z oskarżoną, dodatkowy raport kasowy za sierpień 2013r., doprowadziła do nieprawidłowego rozliczenia się przez E. C. (1). Jak wynika z wyżej opisanej opinii biegłej (którą Sąd w całości podzielił), sporządzenie dodatkowego raportu kasowego (nr 3) było jak najbardziej uzasadnione i nie miało nic wspólnego z późniejszymi „problemami” oskarżonej, związanymi z nierozliczeniem się przez nią z pieniędzy w kwocie 17.870,00 zł, pobranymi tytułem wesela M. K. (1).

Obrona usiłowała stworzyć obraz, iż oskarżona padła ofiarą nieprawidłowych rozliczeń dokonanych przez księgowość firmy (...), bałaganu w owej księgowości panującego. Tymczasem, jak dobitnie wskazuje biegła C. w swej opinii z dnia 14 stycznia 2016r. oraz w opinii uzupełniającej z dnia 10 maja 2016r., to E. C. (1) nieprawidłowo prowadziła ewidencję utargów (k. 273), nieprawidłowo prowadziła kasę (k. 308), robiła to wręcz niechlujnie.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż problemy z rozliczeniem kasy na moment przejścia obowiązków przez M. O. (2), pojawiły się już na samym początku dokonywania rozliczeń. Okazało się, że w kasie brakuje bez mała kwoty 10.000 zł, która powinna tam się znajdować, która to kwota rozliczała miesiąc wrzesień za czas wykonywania obowiązków przez oskarżoną (za okres od 1 do 9 września 2013r.). Oskarżona w żaden sposób nie odniosła się do tej kwestii, która jest nader niepokojąca. M. O. (2) niewątpliwie „poszła na rękę” oskarżonej, zgadzając się na przejście obowiązków, mimo braku w/w kwoty, zgadzając się, że oskarżona wpłaci tę kwotę w ratach do końca września, tak by możliwe było rozliczenie tego miesiąca przez M. O. (2).

W pierwszych zeznaniach, złożonych w toku postępowania przygotowawczego, **M. O. (2)** wskazała, iż nie przejęła od E. C. (1) kwoty 29.000 zł, że przejęła jedynie około 10.000 zł (k. 85). W kolejnych wskazała, że to oskarżona przekazała jej kwotę 29.000 zł, którą w jej imieniu wpłaciła do kasy głównej (...) (k. 173).

Niewątpliwie M. O. (2) „poszła na rękę” koleżance, gdyż przejęła obowiązki i potwierdziła, że w kasie znajduje się określona ilość gotówki, mimo że tak nie było. Powstaje jedynie pytanie, gdzie owe pieniądze się znajdowały, dlaczego nie było ich w kasie. Kwota 9.566,87 zł winna znajdować się w kasie (...) na dzień 9 września, co jednoznacznie wynika z raportu kasowego sporządzonego przez oskarżoną. Nie ulega wątpliwości, że w chwili przejścia obowiązków od oskarżonej, M. O. (2) otrzymała od niej kwotę 29.000 zł, którą następnie, w dniu 11 września 2013r., wpłaciła do kasy Roki. Kwestię owej kwoty (29.000 zł) jednoznacznie rozstrzyga biegła w opiniach z dnia 23 czerwca 2015r. oraz z dnia 14 stycznia 2016r.

Kwota 29.000 zł, mimo że wpłacona w dniu 11 września 2013r., została zaksięgowana pod datą 9 września 2013r. (zeznania G. G.), gdyż z tą datą E. C. (1) zdawała swoje obowiązki M. O. (2). Biegła wskazała (k. 201-202), że

prawidłowo, po skreśleniu pozycji 24 raportu („rozchód-przekaz środków 29.000 zł”) za okres od 1-9 września, należało skorygować kwotę rozchodów ogółem i stan kasy po tej korekcie. Prawidłowo należało zmniejszyć rozchody o 29.000 zł i o tę samą kwotę podwyższyć stan końcowy gotówki w kasie, który powinien wynosić 38.566,87 zł. Tak więc na dzień przejęcia obowiązków przez M. O. (2), w kasie (...), winna znajdować się kwota 38.566,87 zł, E. C. (1) przekazała koleżance 29.000 zł, brakowało jeszcze owych 9.566,87 zł, które wpłaciła dopiero na koniec września.

Zeznania **J. W. (2)** potwierdzają, że księgowość firmy (...) ustaliła niedobór gotówki rzędu 19.000 zł, świadek ten chciał pomóc oskarżonej w ustaleniu, czy rzeczywiście kwoty takiej brakuje, sporządził odręczne notatki. Jak podał, z uwagi na swoje obowiązki, nie zajmował się dalej tą sprawą. W świetle wniosków wypływających z opinii biegłej, zapiski stworzone przez J. W. (2) nie mają większego znaczenia, potwierdzają jedynie, że świadek usiłował pomóc wyjaśnić ową kwestię.

Zeznania **G. G. (2)** potwierdzają, iż na koniec września 2013r. księgowość ustaliła, iż brakuje kwoty 17.870 zł z tytułu faktury zapłaconej przez M. K. (1), kwota ta, mimo że została przyjęta przez E. C. (1) w dniu 3 września 2013r., nie została ujęta w raporcie kasowym za wrzesień, sporządzonym przez oskarżoną. Świadek podała też, jak zostały rozliczone pieniądze w kwocie 29.000 zł wpłacone w dniu 11 września 2013r. oraz te w kwocie 11.176 zł, wskazała, że pieniądze te nie miały nic wspólnego z fakturą zapłaconą przez M. K. (1). Zeznania tego świadka zostały potwierdzone opiniami biegłej, sporządzonymi w sprawie. Analogiczne zeznania złożyła J. O. (2), która „odkryła”, iż w kasie (...) brakuje kwoty 17.870 zł z tytułu faktury zapłaconej przez K..

K. M. (2) potwierdziła, iż księgowość firmy (...) dopatrzyła się braku kwoty 17.870 zł, że kwota ta nie została nigdzie ujęta (nie została wskazana w raporcie kasowym) przez oskarżoną. Potwierdziła, że o weselu zarezerwowanym w grudniu 2012r. przez Z. C. nikt nie wiedział, w dokumentacji firmy nie było umowy, dowodu wpłaty, wpisu w kalendarzu.

Z. C. (1) potwierdził, że zaliczkę tytułem zamówionej imprezy weselnej wpłacił E. C. (1), która wystawiła mu dowód KP.

M. K. (1) wskazała, iż to na ręce E. C. (1) wpłaciła w dniu 3 września 2013r. kwotę 17.870 zł (wpłaciła więcej, ale w dniu 5 września część pieniędzy – kwota 500 zł – została zwrócona), że oskarżona wystawiła fakturę.

Zeznania **D. F. (1)** mają szczególne znaczenie, jeśli chodzi o fakt sposobu rozliczenia się przez oskarżoną z zaliczki w kwocie 500 zł przyjętej w grudniu 2012r. od Z. C. (1). W tym czasie, w świetle zeznań D. F. (1), przyjętą zaliczkę, oskarżona winna przekazać świadkowi, który nabijał ją na kasę fiskalną, a D. F. (1) wydawała oskarżonej KP, potwierdzające, że przyjęła od niej kwotę tytułem zaliczki. Stosowanie zaś do wyjaśnień oskarżonej, E. C. (1) doskonale pamięta, że Z. C. (1) przyszedł zapłacić zaliczkę w sobotę, że D. F. (1) nie było wówczas w pracy, że to ona nabiła zaliczkę na kasę fiskalną, paragon podpisała do umowy, a wszystko w poniedziałek przekazała D. F. (1). Tymczasem z opinii biegłej (k. 274) wynika, iż wpłata zaliczki nie została wykazana w przychodach kasy za miesiąc grudzień 2012r., zaliczka nie została ujęta w raportach transakcyjnych, ani w rejestrze zaliczek, ani w wydrukach z kasy fiskalnej. Nie jest możliwe, w świetle tych ustaleń, by twierdzenia oskarżonej uznać za prawdziwe. Skoro nabiła sama zaliczkę na kasę fiskalną (jak twierdzi), to czemu w wydrukach z kasy, owa zaliczka nie figuruje. Gdyby zaś przyjąć, że oskarżona przekazała ową zaliczkę D. F. (1) (by ta wprowadziła ją do kasy fiskalnej), to powinna dysponować dowodem KP, że środki te przekazała koleżance. Takiego dowodu oskarżona nie okazała.

Brak wpisu w kalendarzu planowanych imprez na rok 2014, wesela zamówionego przez Z. C., nie mógł być dowodem, iż to oskarżona owego wpisu nie uczyniła, skoro kalendarz na 2014 rok wypełniała już M. O. (2) (oskarżona przestała pracować w listopadzie 2013r.). Jednak wpisu takiego nie ma też w kalendarzu z 2013r., do którego zaplanowane imprezy na lata kolejne (zamówione w 2012r.) miała obowiązek wpisać oskarżona.

J. O. (2) opisała, z czego wynikały nieprawidłowości w rozliczeniu przez oskarżoną miesiąca sierpnia 2013r. i dlaczego powstała konieczność sporządzenia dodatkowego raportu kasowego za sierpień 2013r. Zeznania świadka znalazły potwierdzenie w opinii biegłej. Świadek potwierdziła, że pieniądze pobrane od M. K. (1) nie zostały

zaewidencjonowane w raporcie kasowym za wrzesień 2013r. sporządzonym przez oskarżoną, ani w żadnym innym późniejszym raporcie kasowym.

Jednocześnie świadek nie była pewna, czy w kwocie 29.000 zł przekazanych do kasy (...) przez oskarżoną (wpłaconych przez M. O. (2)), była kwota uzyskana od M. K. (1). Jednak tę kwestię jednoznacznie rozstrzyga biegła w opiniach z dnia 23 czerwca 2015r. oraz z dnia 14 stycznia 2016r.

Kwota 29.000 zł, mimo że wpłacona w dniu 11 września 2013r., została zaksięgowana pod datą 9 września 2013r., gdyż z tą datą E. C. (1) zdawała swoje obowiązki M. O. (2). Biegła wskazała (k. 201-202), że prawidłowo, po skreśleniu pozycji 24 raportu („rozchód-przekaz środków 29.000 zł”) za okres od 1-9 września, należało skorygować kwotę rozchodów ogółem i stan kasy po tej korekcie. Prawidłowo należało zmniejszyć rozchody o 29.000 zł i o tę samą kwotę podwyższyć stan końcowy gotówki w kasie, który powinien wynosić 38.566,87 zł. Tak więc przekazanie środków w kwocie 29.000 zł rozliczyło częściowo oskarżoną z okresu od 1 do 9 września (wszak brakowało jeszcze 9.566 zł), uwzględnivszy fakt, że w raporcie kasowym za wrzesień nie figurowała wpłata kwoty 17.870 zł dokonana przez M. K. (1). Gdyby kwota ta (prawidłowo) została uwzględniona w raporcie kasowym za wrzesień, to oskarżona winna „dopłacić” do owych 29.000 zł właśnie 17.870 zł.

Obrona usiłowała też zbudować przeświadczenie, że przywłaszczenia pieniędzy od K. nie można przypisać oskarżonej, gdyż szafka pracownicza zajmowana przez E. C. (1) w (...) została otworzona bez jej obecności, a w szafce była kasetka, w której „mogły” wszak znajdować się jakieś środki pieniężne.

Rzeczywiście, szafka po oskarżonej została otworzona pod jej nieobecność, z udziałem A. K. (3) i P. L. (2), gdyż E. C. (1) do chwili obecnej nie zdała kluczy do tej szafki (k. 185), a trzeba ją było opróżnić dla nowego pracownika. W ocenie Sądu nieprawdopodobnym jest, by w kasetce znajdowały się jakieś środki pieniężne, które mogły spowodować „rozliczenie” oskarżonej.

Rozstrzygające znaczenie dla sprawy miały opinie sporządzone przez biegłego. Tak naprawdę, przedmiotem badania biegłej był cały okres pracy oskarżonej na stanowisku referenta ds. rozliczeń, od 1 stycznia do 9 września 2013r. Biegła na potrzeby opiniowania zapoznała się z materiałem osobowym, ale przede wszystkim z materiałem rzeczowym, przesłanym przez pokrzywdzonego. Badaniu podlegały nie tylko raporty transakcyjne i kasowe, ale nawet rolki z kas fiskalnych. Biegła odniosła się do momentu przejęcia przez oskarżoną obowiązków w dniu 1 stycznia 2013r., wskazała, że na ten moment nie było żadnych nieprawidłowości. Zresztą takich nieprawidłowości nie sygnalizowała sama E. C. (1). Wprawdzie obrońca oskarżonej sugerował, wnioskiem dowodowym o przesłuchanie wszystkich pracowników (...), którzy rozliczali się z oskarżoną, że być może to oni dopuścili się błędów przy tych rozliczeniach, jednak w ocenie Sądu o czymś takim nie może być mowy. Skoro oskarżona przez tyle miesięcy rozliczała pracowników (...) (kasjerów, barmanów, kelnerów), nikomu nie sygnalizowała żadnych nieprawidłowości w tym względzie, to nieprawdopodobnym jest, by przesłuchani przed Sądem pracownicy, dobrowolnie przyznali się (o ile cokolwiek by pamiętali), że dopuszczali się „machlojek”, rozliczając się z oskarżoną. Co więcej, owe rozliczenie pracowników dokonywane było na podstawie wydruków z kas fiskalnych i raportów transakcyjnych, tak więc Sąd nie dostrzega sposobu, w jaki mogliby doprowadzić do powstania nieprawidłowości przy rozliczaniu się z oskarżoną. Wszak gdyby nie nabili sprzedaży np. soku na kasę fiskalną i pieniądze zabrali do swojej kieszeni, to taka okoliczność wyszłaby na jaw, przy zliczaniu towaru, a z czymś takim w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia.

Niniejsza sprawa dotyczy ustalenia, czy oskarżona rozliczyła się z dwóch kwot, co do których nie ma wątpliwości, że pobrała je od klientów (...).

W obu przypadkach Sąd dysponował jedynie poszlakami, nie było bowiem dowodu bezpośredniego, wskazującego, że owe kwoty, zamiast do kasy (...), trafiły do kieszeni E. C. (1).

W procesie poszlakowym ustalenie faktu głównego (winy oskarżonego) jest możliwe wtedy, gdy całokształt materiału dowodowego pozwala na stwierdzenie, że inna interpretacja przyjętych faktów ubocznych (poszlak), poza ustaleniem faktu głównego, nie jest możliwa. (...) Do istoty procesu poszlakowego należy to, że żadna z ustalonych w sprawie

poszlak, oceniana oddzielnie, nie ma znaczenia decydującego, lecz dopiero wszystkie poszlaki złączone w logiczną całość prowadzą do bezwzględnego przekonania o winie oskarżonego (wyrok S.N. z 4.7.1995 r., II KRN 72/95, przegląd orzecz. – Doda Z., Grajewski J. PS 1997/11-12/48). Przykładowo, zeznania świadka stwierdzające obecność oskarżonego w miejscu, w którym dokonano przestępstwa, mogą być zgodne z prawdą, wersja zaś zdarzenia, skonstruowana na ich podstawie fałszywa, gdyż sam fakt obecności oskarżonego w określonym miejscu i czasie może nie być związany z przestępstwem i nie musi wcale oznaczać, że jest on jego sprawcą.

W ocenie Sądu, w obu przypadkach mamy do czynienia z takim łańcuchem faktów, który pozwala wywieść, iż oskarżona przywłaszczyła powierzone jej pieniądze.

Jeśli chodzi o kwotę 500 zł pobraną od Z. C. (1), są to:

- pobranie pieniędzy od klienta przez oskarżoną,
- brak jakiegokolwiek dokumentacji w siedzibie (...), świadczącej, że zaliczka została zapłacona (nie została ona nabita na kasę fiskalną, nie załączono umowy z Z. C.),
- brak wpisu przedmiotowej imprezy w kalendarzu imprez na rok 2013 (wpis winien zostać zrobiony przez oskarżoną na końcu tego kalendarza, tak by można było go następnie przepisać na rok 2014).

Oskarżona w swych wyjaśnieniach, dotyczących owej zaliczki, wskazała, iż w dniu 15 grudnia 2012r. nie było w pracy D. F. (1), że to ona (oskarżona) nabiła transakcję na kasę fiskalną, że w poniedziałek (17 grudnia) dokumenty przekazała D. F. (1). Założywszy, że tak było, to transakcja winna znaleźć odzwierciedlenie w wydrukach z kasy fiskalnej. Tymczasem po transakcji nie został żaden ślad. Natomiast, jeśli założyć, że D. F. (1) w dniu 15 grudnia 2012r. była w pracy, to po przyjęciu pieniędzy od oskarżonej, wydałaby jej dowód KP, którym oskarżona winna dysponować. Oskarżona takiego dowodu nie okazała.

W ocenie Sądu, powyższe okoliczności wskazują, iż oskarżona w dniu 15 grudnia przywłaszczyła kwotę 500 zł, wpłaconą przez Z. C..

Jeśli chodzi o kwotę 17.870 zł pobraną od M. K. (1), są to:

- pobranie pieniędzy od klienta przez oskarżoną,
- nieujęcie owej kwoty w raporcie kasowym za wrzesień 2013r. (pieniądze zostały wpłacone we wrześniu).

W świetle opinii z k. 269-275, nie ulega wątpliwości, że oskarżona pierwotnie, transakcję z M. K. (1) umieściła w raporcie kasowym za sierpień 2013r., zrobiła to jednak w sposób nieprawidłowy (wszak transakcja odbyła się we wrześniu), w związku z czym powstał dodatkowy raport kasowy nr 3, który skorygował m. in. ten błąd (i szereg innych, które oskarżona popełniła sporządzając raport za sierpień 2013r.). Po owej korekcie, oskarżona dokonała rozliczenia z pracodawcą za miesiąc sierpień 2013r., a kwotę 17.870 zł winna umieścić w raporcie kasowym za wrzesień 2013r. i się z niej rozliczyć. Tak się jednak nie stało. Kwota pobrana od M. K. (1) w dniu 3 września 2013r. nie została ujęta przez oskarżoną w raporcie kasowym za wrzesień 2013r. i z tej kwoty oskarżona nie rozliczyła się z pracodawcą.

W ocenie Sądu, wyżej opisane okoliczności wskazują, iż w dniach od 3 do 5 września 2013r. oskarżona przywłaszczyła ową kwotę, którą winna przekazać pracodawcy.

Obrona sugerowała, iż „niedobór” kwoty 17.870 zł mógł powstać wcześniej, że być może w sposób nieprawidłowy rozliczono środki w dniu przejścia obowiązków przez oskarżoną. Do tych kwestii także odniosła się biegła w opinii z k. 381-384.

Z opinii tej wynika, że stan gotówki w kasie na dzień 1 stycznia 2013r. przejęty przez oskarżoną od poprzedniej kasjerki, zgadza się z protokołem inwentaryzacji kasy sporządzonym na dzień 31.12.2012r. E. C. (1) nie sygnalizowała, by w chwili przejścia przez nią obowiązków, nie było w kasie gotówki wynikającej z przeprowadzonej inwentaryzacji.

Jeśli chodzi o miesiące kolejne, to utargi wykazane w raportach kasowych (...) za okres styczeń-lipiec 2013r., są prawidłowe (k. 383). Jednocześnie biegła wskazała, iż stany końcowe gotówki na koniec miesiąca zaczęły znacznie wzrastać począwszy od miesiąca kwietnia 2013r., najwyższe stany były na koniec lipca i sierpnia. Z tych okoliczności biegła wywiodła, że niedobór mógł powstać w miesiącach wcześniejszych niż wrzesień 2013r. Należy jednak przypomnieć, że na dzień 9 września 2013r. w kasie brakowało kwoty bez mała 10.000 zł, tak więc nie ulega wątpliwości, że taki niedobór był i można go przypisać oskarżonej. Kwota ta (dokładnie 9.566,87) została uregulowana przez oskarżoną na koniec września 2013r.

Oskarżona nie rozliczyła się z kwoty 17.870 zł, którą pobrała od M. K. (1).

Przywłaszczeniem w rozumieniu Kodeksu karnego jest **bezprawne rozporządzenie się cudzą rzeczą ruchomą** znajdującą się w posiadaniu sprawcy z wyłączeniem osoby uprawnionej (właściciela) jak swoją własnością, poprzez włączenie jej do swego lub innej osoby majątku i powiększenie w ten sposób swojego lub innej osoby stanu posiadania (zob. wyr. SN z 6.1.1978 r., V KR 197/77, OSNPG 1978, Nr 6). Przepis art. 284 § 2 k.k. penalizuje natomiast sprzeniewierzenie, a więc przywłaszczenie rzeczy, która sprawcy została powierzona. Chroni więc dodatkowo występujący w takim wypadku element zaufania między kontrahentami.

Przywłaszczenie może mieć **różne formy** - np. bezprawne zużycie lub przetworzenie rzeczy, przekazanie cudzej rzeczy będącej w posiadaniu sprawcy na własność osobie trzeciej poprzez jej sprzedaż, darowiznę, zamianę itp., a także polegać może na bezprawnym zatrzymaniu rzeczy w zamiarze dysponowania nią jak rzeczą własną. Istotne dla przywłaszczenia jest to, że bez względu na rodzaj zachowania się sprawcy stanowi ono wyraz chęci zerwania więzi łączącej rzecz z jej właścicielem i włączenia jej do majątku sprawcy lub traktowania przez niego tej rzeczy jako swojej własności.

O przywłaszczeniu świadczyć mogą różnego rodzaju zachowania sprawcy. Najczęściej spotykane tego typu zachowanie to **bezprawne zatrzymanie rzeczy**. Przywłaszczeniem jest również każde bezprawne rozporządzenie cudzą rzeczą w granicach uprawnień przysługujących jej właścicielowi. O przywłaszczeniu świadczą też mogą takie zachowania się sprawcy, jak zaprzeczanie posiadania rzeczy, zaprzeczanie obowiązku jej zwrotu, nieprawdziwe oświadczenia o wyzbyciu się rzeczy, o jej zniszczeniu itp., a także takie działania, jak dokonanie zmian wyglądu rzeczy w celu uniemożliwienia rozpoznania jej przez właściciela.

W ocenie Sądu okoliczności przedmiotowej sprawy wskazują, iż E. C. (1) wypełniła znamiona przepisu art. 284 § 2 k.k. – w imieniu pokrzywdzonego pobierała kwoty od klientów, pieniądze przekazywane przez nich z chwilą pobrania stawały się własnością I. K., a oskarżona miała je przekazać pokrzywdzonemu. Nadużyła zaufania, jakim obdarzył ją pokrzywdzony, powierzając należne mu pieniądze.

Dla przyjęcia realizacji znamion przestępstwa przywłaszczenia od strony podmiotowej konieczne jest wykazanie, że oprócz obiektywnego rozporządzenia przez sprawcę cudzą rzeczą ruchomą (cudzym mieniem ruchomym), jego działaniu towarzyszył zamiar, tzw. animus rem sibi habendi, tj. zamiar zatrzymania rzeczy dla siebie albo dla innej osoby, bez żadnego ku temu tytułu (wyrok SN z 2007-04-24 IV KK 34/07 Prokuratura i Prawo 2007/10/7/9). Taki też zamiar, analizując okoliczności przedmiotowe sprawy, przyświecał oskarżonej, która nie zwróciła pieniędzy i korzystała z nich jak właściciel.

Dla odpowiedzialności z art. 284 § 2 KK istotny jest nie sam fakt odmowy zwrotu właścicielowi powierzonej przez niego sprawcy rzeczy, lecz **przyczyną takiego postępowania**, którą w niniejszej sprawie była chęć korzystania przez oskarżoną z pieniędzy w sposób jak właściciel – bez konieczności uiszczania na rzecz pokrzywdzonego jakichkolwiek należności (w postaci np. odsetek za korzystanie z cudzego kapitału).

Jeśli chodzi o czyn zarzucony oskarżonej w pkt 1 aktu oskarżenia, to nie ulega wątpliwości, że oskarżona pobrała pieniądze od Z. C. w dniu 15 grudnia 2012r., że z tą datą miała obowiązek nabić je na kasę fiskalną przeznaczoną dla zaliczek, ewentualnie przekazać osobie do tego upoważnionej (D. F. (1)). Oskarżona tego nie uczyniła, pieniądze zatrzymała dla siebie, tak więc do popełnienia czynu zabronionego doszło w dniu 15 grudnia 2012r.

Dla Sądu całkowicie niezrozumiałym jest, dlaczego w pkt I aktu oskarżenia, jako czas popełnienia czynu zabronionego wskazany jest okres od 15 grudnia 2012r. do 27 października 2014r. Data końcowa, to data złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. Nie ulega wątpliwości, że do dnia 27 października 2014r. oskarżona nie zwróciła pokrzywdzonemu kwoty 500 zł, jednak przestępstwo z art. 284 k.k. nie jest przestępstwem trwałym. Do jego popełnienia dochodzi w chwili przywłaszczenia, a fakt utrzymywania stanu bezprawnego, nie może mieć znaczenia dla przyjęcia daty popełnienia czynu. Wszak oskarżona z owych pieniędzy nie rozliczyła się z pokrzywdzonym do chwili obecnej. Idąc tokiem rozumowania oskarżyciela publicznego, należałoby przyjąć, że oskarżona popełniła ów czyn w okresie od 5 grudnia 2012r. do dnia wydania wyroku.

Obecnie przywłaszczenie kwoty 500 zł, z uwagi na treść art. 119 § 1 k.w. stanowi wykroczenie, doszło więc do przedawnienia karalności (art. 45 § 1 k.w.) i z tego względu postępowanie w zakresie tego czynu należało umorzyć.

Wszystkie powyższe uwagi dotyczące czasu popełnienia przestępstwa, odnoszą się do czynu z pkt II aktu oskarżenia. Nie ulega wątpliwości, że rozliczenia z M. K. (1) miały miejsce w dniach od 3 do 5 września 2013r., tak więc w tych dniach oskarżona znalazła się w posiadaniu kwoty 17.870 zł, której nie przekazała pokrzywdzonemu.

Przypisany oskarżonej czyn, niewątpliwie miał charakter zawiniony i bezprawny. W ustalonym stanie faktycznym mogła ona bowiem zachować się zgodnie z prawem i nie zachodziły żadne okoliczności, które wyłączałyby jej winę, czy bezprawność zachowania.

Wymierzając karę E. C. (1), jako okoliczności obciążające Sąd poczytał: kwotę przywłaszczonych pieniędzy, działanie na szkodę pracodawcy.

Jako okoliczności łagodzące Sąd przyjął uprzednią niekaralność.

Mając na względzie powyższe, Sąd wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda stawka.

W ocenie Sądu, oskarżona zasługuje na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności, dlatego też Sąd zawiesił ją warunkowo na okres 3 lat próby. Jest ona osobą dojrzałą, pracuje, ma na utrzymaniu rodzinę.

Sąd nałożył na oskarżoną, na podstawie art. 46 § 1 k.k., obowiązek naprawienia szkody.

O kosztach postępowania orzeczono w myśl art. 624 § 1 k.p.k., nakładając na oskarżoną obowiązek zapłaty kwoty 1.000 zł tytułem częściowego zwrotu wydatków. Sąd miał na względzie, iż na oskarżonej ciąży obowiązek zapłaty znacznej kwoty tytułem naprawienia szkody.